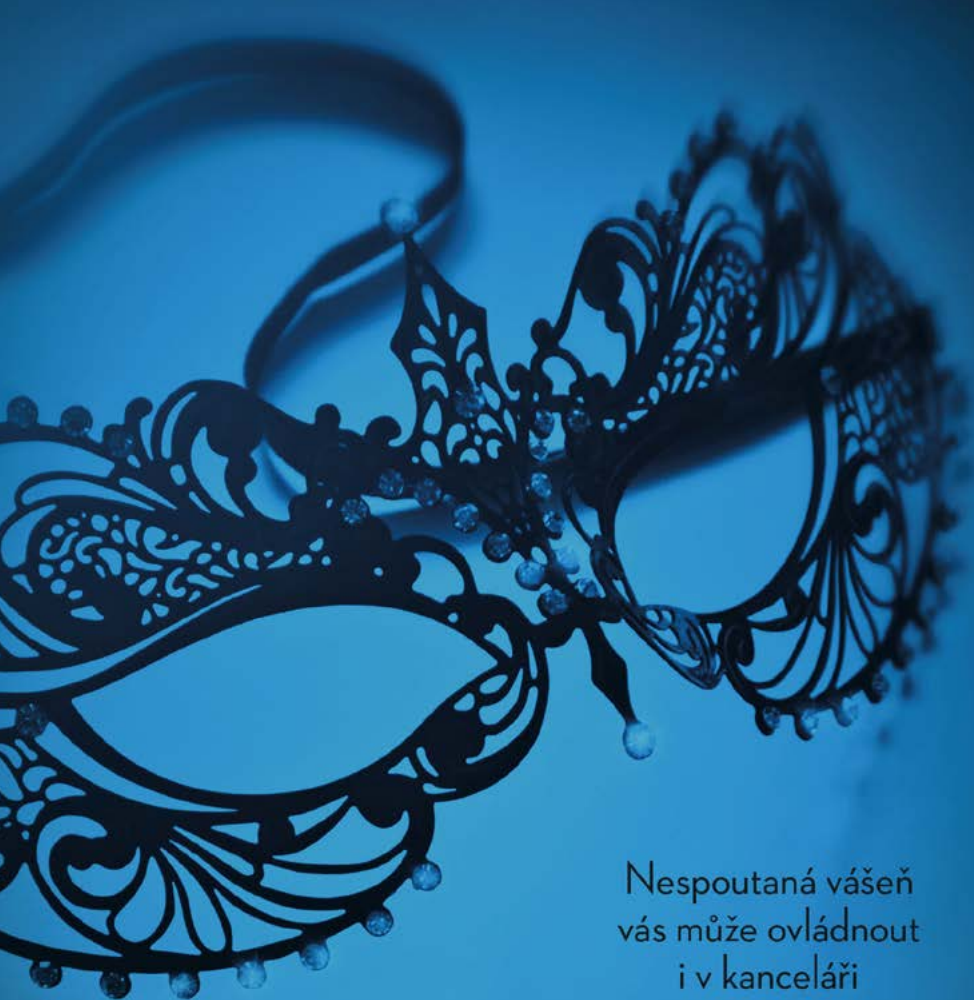

Nespoutaná vášně
vás může ovládnout
i v kanceláři

ANO, PANE ŘEDITELI

LUCIE SRŇÁNKOVÁ

Ano, pane řediteli

Vyšlo také v tištěné verzi

Lucie Srňánková

Ano, pane řediteli – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

LUCIE SRŇÁNKOVÁ

ANO, PANE ŘEDITELI

Lucie Srňánková

ANO, PANE ŘEDITELI

Copyright © Lucie Srňánková, 2022

Cover design © Jana Rybová, 2022

Cover illustration © Trevillion Images

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2022.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Mgr. Erika Hanáčková

Odpovědná korektorka Lucie Červenková

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7546-432-3

ISBN ePUB: 978-80-7546-455-2

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7546-456-9

ISBN PDF: 978-80-7546-457-6

Kapitola 1

MÍŠA

ROZLETĚLY SE DVEŘE A DOVNITŘ VSTOUPIL ON. ZASE. SOTVA před pár minutami skončila prezentace, na které nechyběl, a už stál v naší kanceláři. Z jeho rozzuřeného pohledu se mi svíral žaludek. Od něj se nedalo očekávat, že přišel v míru. S oblibou vytvářel problémy z ničeho. Jen hledal důvody, jak nám vynadat. A stejně tak tomu bylo i teď.

„Je tam?“ zařval ještě mezi dveřmi, třískl jimi a bez ťukání vtrhl rovnou k Tomášovi.

Nedal mi šanci odpovědět, natož ho zastavit. Stěží mi doputoval dech do plic. Nechápatě jsem nad tím kroutila hlavou. Proč se mě vůbec ptal, když o odpověď stejně nestál. Ještě nebyl ve firmě tak dlouho, abych si zvykla na jeho hulvátské chování. Pokoušela jsem se tím dnes a denně uklidňovat. Marně.

Asi dvacet vteřin po jeho příchodu mi zachrčel interkom, přes který mě Tomáš poprosil o podklady k jedné reklamní kampani. Všechny složky jsem si úhledně rovnala podle abecedy, takže mi ruka automaticky sáhla do správné police a vytáhla z ní modré desky.

Jednou krátce jsem ťukla, vyčkala na vyzvání a vstoupila do vedlejší kanceláře. Se sebejistě zvednutou hlavou jsem se soustředila na každičkový malý krok. Milovala jsem vysoké jehlo-

vé podpatky, protože mi dělaly delší nohy a připadala jsem si v nich víc sexy. Jenže před ním se mi třásly nohy obavou, že zakopnu a spadnu na pusu nebo v horším případě hodím šipku rovnou k němu do klína. V jeho přítomnosti mě vždy ovládal nepříjemný svíravý pocit.

„Prosím tě, jak dlouho to tu máme?“ zeptal se mě Tomáš, když složka přistála na jeho stole.

„Maximálně týden,“ vypadlo ze mě bez přemýšlení.

Děkovně kývl a otočil se na něj. „Slyšel jsi? Času dost.“

„Nezájem,“ vyštěkl. „Kolomazník je VIP a stěžoval si, že ještě nedostal nabídku. Takže na ní okamžitě zapracujete!“

Tomáš tázavě pozvedl obočí. „Adame, nevím, jak jste to dělali v Americe, ale tady si na tohle nehrajeme. Termín je na konci dubna. Musí počkat, až se k tomu dostaneme.“

„Jaký nehrajeme?“ zařval rozzuřeně, že mi leknutím srdce poskočilo do krku.

„Kdybych měl upřednostňovat každýho, kdo je podle tebe VIP, tak nedělám nic jinýho. Zpracováváme zakázky podle zadaného termínu.“

„Nezájem! Vy dva jste naprosto k ničemu. Nechápu, jak jste tady mohli fungovat, když nejste schopní udělat jednu debilní kampaň,“ křičel na celou kancelář jako smyslů zbavený. Prudce vstal ze židle a opřel se dlaněmi o stůl před sebou. „Kdybys nebyl můj brácha, tak odsud letíš!“

Tomáš uměl zachovat klid poměrně dlouho, jenže jakmile ho bratr vytočil, lítaly hromy a blesky. Nikdo jiný tohle nedokázal. Vztek vytlačil z jeho plného poháru trpělivost. V ten moment bouchla bomba, která do té doby tiše tikala ukrytá pod povrchem. Postavil se, aby mu pohlédl do očí, a vykřikl: „Děláš si ze mě srandu?“

„Ne. Jestli si neumíš uspořádat práci a priority, tak tu pro tebe není místo.“

„Myslíš si, že když ses usadil na tátovo křeslo, že máš právo mě peskovat jako malýho kluka? Pracuju tady dýl a nebudu skákat, jak ty pískáš.“

„Budeš!“

Tomáše dosadil na manažerský post otec, který mu plně důvěřoval, a on se opravdu snažil ho nezklamat. Do všech zakázek vkládal velké úsilí a někdy skoro potil krev, aby vše dopadlo co nejlépe. Jenže tomu pitomci, stojícímu proti němu, se ničím nezavděčil.

Adam. Vele důležitý pan ředitel, který se považoval za pupek světa. Posledních deset let strávil v Americe, odkud se před dvěma měsíci vrátil a přivezl si spoustu móresů. A na jednu nám rozkazoval. Do firmy s ním nastoupil strach, spousta křiku a sprostých nadávek. Pověst arogantního idiota ho předcházela o deset kilometrů, i proto se mu každý zaměstnanec pokoušel vyhýbat. Bohužel, my jsme měli smůlu. Kvůli Tomášově pozici nás každičký den poctíval svojí návtěvou. Pozitivní energie mezi námi rozhodně neproudila, takže společné setkávání se neslo v nenávistném duchu. Při jeho nástupu jsem nečekala takový drsný boj, který se stále přirostřoval.

Mezi mnou a Tomášem, mým šéfem, vládlo přátelství. Vždy stál za mnou, proto ve mně jejich hádka probouzela bojovnou část, která ho chtěla taky chránit, i přesto, že moji pomoc nepotřeboval. Upřela jsem pohled na ředitele. „Fungovali jsme úplně normálně, zato od doby, co jste nastoupil, je všechno vzhůru nohama. Věčně se vám něco nelíbí. Kdybychom byli tak moc k ničemu, jak tvrdíte, nepodepisoval by Tomáš zakázky za desítky a stovky tisíc.“

„Co si to, sakra, dovolujete? Ihned se mi omluvte!“

Běžně jsem si na něj pusou neotevírala, jenže jeho věčné navážení se do naší práce mě vytáčelo do běla. Moje vzdorovitost

mi nedovolovala se omluvit na povel. Oči mi sjely na Tomáše, který v sobě dusil pobavení. Nepatrně kývl hlavou k bratrovi, abych mu ustoupila. Kdyby mi na něm nezáleželo, vykašlala bych omluvu. Zakousla jsem se do rtu a obrátila hlavu zpět na opačnou stranu stolu.

Výrazným pozvednutím obočí mě vyzýval k mluvení.

„Promiňte, pane řediteli,“ vysoukala jsem ze sebe s ironickým tónem, aby pochopil, že ji nemyslím upřímně.

„Chováte se nepatříčně, slečno Hesová. Uvědomte si, že vás můžu vyhodit.“

„Adame, uklidni se!“ obořil se na něj Tomáš. „Míša je moje asistentka a bude tady pracovat, dokud já uznám za vhodný.“

Založil si ruce na prsou a nahodil svůj typický povýšený výraz. „Tobě nedochází, že můžu vyházet klidně celou firmu?“

„Zkus to, ale pak poletíš taky, protože tě táta sesadí takovou rychlostí, že si nestačíš sbalit věci.“

Pod kratšími vousy se mu vzteky zkroutil vrchní ret a čokoládově hnědé oči mu potemněly. Věděl, že má Tomáš pravdu, jejich otec by nikdy nedovolil takový markantní zásah do chodu firmy. „Chceš si se mnou hrát? Fajn. V tom případě uděláte Kolomazníka prioritně. Nejpozději v pátek odpoledne mi kampaň donesete hotovou.“

„Zbláznil ses?“ vyhrkl šokovaně. „Nemůžeme ji stihnout za dva dny. Na ní je práce minimálně na týden.“

Se samolibým úšklebkem se k němu víc naklonil. „Starej se! Klidně tady sedte do noci, mně je to u prdele.“

Zatímco na něj Tomáš nevěříčně zíral, poodstoupil od stolu a vydal se pryč.

„Nepřejte si mě,“ křikl ode dveří, „jestli v ní najdu jednu jedinou chybu. Ani táta vám nepomůže!“ Teprve pak odešel.

Když jsme zůstali sami, nedalo mi to nezeptat se: „Je pan ředitel pořád takovej debil?“

Tomáš se uchechtl a posadil se do křesla, ruce nechal volně položené na stole. „Odkakživa měl vůdčí sklony, ale od návratu z Ameriky je nesnesitelný. A přede mnou ho nemusíš nazývat ředitelem, samotnému mi to nejde do pusy. Vlastně lituju, že jsem souhlasil s jeho jmenováním.“

Souhlasně jsem přikyvovala. „Promiň, kdybych mlčela, nevypěnil by kvůli té kampani.“

Povzbudivě se na mě usmál. „Ne. On už přišel s tím, že udělá výstup. Vůbec se tím netrap. Naopak mě přesvědčuješ o tom, že jsi tu na správném místě.“ Zhluboka si odfrknul. „No, takže já si dám dneska noční a ty zatím dolaď kampaň na pátek.“

Na povrch mi ukazoval odhodlání, ale poznala jsem na něm, že v nitru potlačuje vztek z donucení. Záleželo mi na Tomášovi, proto nepřipadalo v úvahu, abych ho nechala vymáchat v něčem, co se ve dvou táhlo snáz. Navíc mě hryzala provinilost za vzniklý problém. „Pomůžu ti.“

Vytvořit za dva dny kompletní kampaň na potenciální reklamu bylo naprosté šílenství. Leccos se dalo přehlédnout nebo opomenout, ale museli jsme to zvládnout. I přesto, že nás zavalila hromada papírů, rozpočtů, tabulek a návrhů, ze kterých pomalu vznikala prezentace, našli jsme si i chvilku času na kávu a popovídání. Bez odreagování bychom ztratili plnou pozornost.

S přibývajícimi hodinami zatukala na okno tma. Pomyšlení na to, kolik ještě strávíme času za stolem, než skončíme, ve mně vyvolávalo čím dál větší nenávist k Adamovi. On si nerušeně spal v posteli. Doufala jsem, že ho budeme strašit ve snech.

K ránu nám tělem protékaly litry kofeinu. Bez něj by naše mozky dávno nevnímaly. Tomáš mi diktoval čísla a já je zapi-

sovala do počítače. Moje práce mě bavila, ale v ten moment jsem se těšila, až bude ráno. I když v podstatě s rozbřeskem mi směna nekončila.

S vysvítajícími paprsky, které se draly do kanceláře, na mě doléhala nepřekonatelná únava. Přes okraj obrazovky jsem mrkla na Tomáše. Soustředil se na vyčukávání údajů, ale vypadal vyčerpaně. Oči měl zúžené a pod nimi se rýsovaly tmavé kruhy. Oběma by nám prospěl vydatný spánek. Můj vyhladovělý žaludek se ozval hlasitým zakručněním, i on požadoval přísun živin.

Domluvila jsem se s Tomášem a vydala se pro snídani do kantýny, která se nacházela o tři patra níž. Když na mě ve výtahu vybaflnul můj odraz, málem to se mnou seklo. Vždy perfektně uhlazené vlasy mi trčely na všechny strany, jako bych strčila prsty do zásuvky a dostala ránu. Make-up byl rozmazaný od protírání očí a šaty pomačkané. Projel mnou stud, že jdu takhle neupravená mezi lidi. Než výtah dojel, rychle jsem napravila škody, aby se mě nikdo nelekl.

Po mém návratu jsme odstrčili počítače i podklady bokem a vytvořili si improvizovaný piknik. Konečně nastal čas si na pár minut odpočinout. Při pohledu na Tomáše mě přepadly vzpomínky. Pracovala jsem ve firmě tři roky, ale přátelství mezi námi vzniklo během měsíce. Vážila jsem si ho jako šéfa i kamaráda. Dokázal mi pomoci, poradit a stal se mojí podporou. Obzvlášť v boji proti Adamovi. Někdy mě udivovalo, jak ti dva můžou být bratři. Tomáš se ke všem choval slušně, sršel vtipem a v hlavě měl vše srovnané do posledního puntíku. Zkrátka povahově byli odlišní jako den a noc. Aspoň jsem si to v tu chvíli myslela. Ale abych Adamovi úplně nekřivdila, pokaždé moc hezky voněl. Dřevitě s příměsí citrusů.

Někdo na opačné straně chodby vytušil, že zrovna nepracujeme. Rozrazilily se dveře a do kanceláře vletěl Adam. Leknutí

námi oběma cuklo. Ten blbec se neobtěžoval ťukáním, natož pozdravem. Proč někdo takový musel existovat v mém okolí?

Došel k nám a podezřívavě si prohlédl stůl i nás. Povytáhl obočí vysoko na čelo. Evidentně čekal na pozdrav, ale toho se mu od nás nedostalo. Jak on na nás, tak my na něj.

„Koukám, že máte pohodičku,“ rýpl si ironicky.

Tomáš otráveně zakoulel očima. „Ne, my máme ranní meeting, abysme si ujasnili harmonogram. Zdržuješ. Co zase chceš?“

„Něco probrat. Slečno Hesová, opusťte kancelář. Hned!“ rozkázal, aniž by se na mě podíval.

Začala jsem zuby, abych se umlčela. Sebrala jsem si svůj počítač, nějaké papíry a odešla jsem.

* * *

V poledne na mě padla krize. Třicet hodin nespát mě nutilo podřimovat vsedě. Snažila jsem se pracovat, ale oči mě řezaly tolik, že se mi rozostřovalo vidění. Taková práce neměla smysl, mohla bych v ní nadělat chyby. Od kolapsu mě zachránil Tomáš, když ukončil naše trápení. Doma jsem padla do postele oblečená. Došla mi síla se svlíknout. Usnula jsem, jen co se teplá deka dotkla mé brady.

Prospala jsem se až do dalšího rána. Abych doladila detaily ke kampani, vydala jsem se do práce o dvě hodiny dřív než obvykle. Tabulky mě pohltily, že se i čas kolem mě zastavil. V ten moment mi zrak zakrývaly klapky, přesně jako koni. Božské ticho, které mě obklopovalo, přispívalo k mému soustředění. Vyrušil mě až Tomášův časný příchod.

„Jak to, že tu sedíš tak brzo? Vždyť máš odpracováno do zásoby,“ zasmál se.

„Já vím, ale napadlo mě, jak Adamovi zavřít pusu. Kampaň je skoro hotová, už zbývají jen dvě poslední stránky. Přitom

máme ještě celý den na odevzdání. Takže...,“ větu jsem nedokončila, abych dala prostor jeho představivosti.

Zamyslel se, vzápětí se mu však objevil ve tváři šibalský úsměv od ucha k uchu. „Chápu. Předhodíme mu ji s předstihem. Ten bude čumět!“

Kapitola 2

ADAM

ŘEŠIT S TOMÁŠEM JEJICH NESCHOPNOST MĚ VYTÁČELO. NEDOKÁZAL pochopit, že někteří zákazníci mají přednost, protože s nimi spolupracujeme dlouhé roky. Jednou jsem převzal zodpovědnost za celou firmu a on musel respektovat moje zvyky a s nimi spojené příkazy, ať už mezi námi bylo sourozenecké pouto, nebo ne. Stal jsem se jeho šéfem a tečka. Opravdu mě nezajímalo, že jsem jim dal šibeniční termín.

Před obědem se rozletěly dveře a dovnitř vtrhl Tomáš, ani se neobtěžoval zatukat.

Nespokojeně jsem zamručel a pohodil rukama. „Co kdybych tady někoho měl?“

Ignoroval moji otázku, nasadil sebejistý úsměv a přišel ke mně. „Až se naučíš klepat ty, budu i já.“ Hodil mi na stůl složku. „Kampaň pro Kolomazníka.“

Na pár vteřin mě zmrazil šok, že už ji donesl hotovou. Oklepal jsem se, abych ho na sobě nedal znát. „Doufám, že nenajdu žádnou chybu.“

Tomáš se nenechal rozhodit, pyšně pozvedl hlavu. „Hledej, stejně nic nenajdeš. Teď mě omluv, mám ještě spoustu práce.“ Otočil se a zamířil pryč.

Chuť zkazit mu dobrou náladu vzrostla. „Nepřej si mě, jestli ti to přinesu k opravě.“

Vztyčil na mě prostředníček a odešel. Někdy se choval skoro jako já. Není se čemu divit, když v nás proudila stejná krev.

Každou stránku, tabulku i rozpočet jsem pročetl několikrát, abych se pokusil najít jakoukoliv maličkost. Bez výsledku. Opět předvedli perfektní práci. Tomáš s Michalou byli skvělý tým, jen jsem to nerad uznával. Podávat si je mě bavilo mnohem víc, protože jsem z nich vytahoval lepší výkony. Občasný tlak jim neuškodil.

Nohy mě nesly dlouhou chodbou za Tomášem a mozek mezitím vymýšlel výmluvu, jak neříct pravdu. Jenže nebylo východisko. Moje ego značně trpělo. Potichu jsem vešel do kanceláře, kde sedávala Michala. Oči se mi zasekly na ní, kousala se do kloubu na prstu. Nechci přiznávat, že jsem ji očumoval, ale dělala to vždycky, když se soustředila.

Zaklapl jsem dveře. Odvrátila pohled od počítače a zatvářila se znechuceně. Víím, že jí vadila moje přítomnost a dávala mi to okatě najevo.

„Vztyk a za mnou,“ nařídil jsem jí a pokračoval k Tomášovi.

mlčky mě sledoval, už ani neprotestoval, že přicházím bez oznámení. Sedl jsem si na židli naproti němu a vyčkával, až se přidrzlá asistentka uráčí doklusat. Doklopýtala na těch svých vražedně vysokých jehlách a postavila se k bratrovi jako jeho ochránkyně.

Začal bych mluvit, ale lákalo mě si ji prohlédnout. Z vysoko vyčesaného ohonu jí nevykukoval ani jeden vlásek. Podezřivavě mhouřila oříškové oči schované za dlouhými řasami a lehce špulila naružovělé rty usazené v jemně rýsovaném oblíčeji. Tělo jí obepínaly modré šaty, které zvýrazňovaly postavu přesýpacích hodin, a v menším výstřihu se jí klubaly kozičky. K nosu mi doputovala sladká květinová vůně. Zacukalo mi

z ní v pérú. Sakra. Urychleně jsem se zaměřil na Tomáše, abych zakryl svoje civění.

„O co jde, Adame?“ vyzval mě nedočkavě.

Položil jsem před něj donesenou složku. „Máte jediný štěstí.“

Viditelně se pokoušel potlačit radost. „Říkal jsem ti, že chyby neděláme. Pořád si myslíš, že je nutný nás peskovat?“

„To, že jste tuhle kampaň zvládli perfektně a před skončením termínu, nemění nic na tom, že jste se na ni vysrali. Když na vás zatlačím, šlapete podle mě.“

Tomáš se nadechl, aby mi oponoval, ale v poslední vteřině couvl.

„My nepotřebujeme,“ ozvala se Michala, „aby na nás někdo tlačil. Pracujeme s nejlepším svědomím i vědomím pro dobro firmy a klienti jsou spokojení. Zbytečně na nás hledáte nedostatky, pane řediteli.“

Málokdo mi odmlouval, a já to přímo nesnášel, jenže ona si troufla. Její odvaha a drzost mě přitahovala. Nevím, proč mě vytáčela a zároveň tak moc vzrušovala. Měl jsem chuť ji ohnout o stůl a pořádně ojet, až by prosila, abych přestal. Ucítil jsem další záškub v pérú. Znamení, že mám okamžitě vypadnout do bezpečí. „Slečno Hesová, nehodlám opakovat svůj střeďeční proslov,“ procedil jsem skrz zaťaté zuby.

„Adame, Míša má pravdu,“ zastal se jí Tomáš, „všechno děláme, jak nejlíp umíme. Nemusíš nás hlídat nebo nám nakažovat, co zpracovat dřív.“

Nekomentoval jsem to a rovnou se postavil. „Vezměte telefon a zavolejte Kolomazníkovi, že má nabídku hotovou.“

„Samozřejmě, nedělali jsme ji pro randu.“

Bez dalších zbytečných slov jsem opustil místnost.

Večer mě kamarádi vytáhli do baru, který se stal naším útočištěm pro pravidelné návštěvy. Docela se mi hodilo uvolnit mysl po náročném týdnu. Bezprostředně po příchodu jsem do sebe nalil dva panáky whisky na rozproudění a objednal si pivo. Jen co jsme se usadili, spustili kluci svoje zážitky za uplynulé dny. Vídali jsme se poměrně často, a přesto měli neustále co probírat. Pokaždé náš hovor skončil u žen, ani tentokrát tomu nebylo jinak.

„Tak co ta tvoje buchta, Adame?“ zeptal se mě zvědavě Petr.

„Jako Silva?“

„A kdo jinej, kámo?“

„Neříkej, že jich máš víc?“ vložil se do toho Richard.

„No, zvládáš snad víc jak jednu?“

„Vy jste debilové.“ Zakoulel jsem očima a velkým lokem se napil studeného piva. Hřbetem ruky jsem si otřel pěnu z vousů. „Silva se přes měsíc neozvala.“

„Aha, v tom případě chápu tvoji nabručenou náladu. Ty máš plný péro.“

„Ženskou nepotřebuju, mám ruce,“ zatřásl jsem jimi. Podvědomí na mě ale křičelo, že lžu sám sobě. Sex mi chyběl, jenže z nějakého zvláštního důvodu jsem neprahl po Silvě.

Kluci se rozesmáli a Petr dodal: „Nekecej, rukama to nikdy není jako od pěkný buchtičky.“

„Souhlasím, ale nic jinýho mi nezbejvá.“

„O jedný bych věděl,“ strčil do mě loktem Richard, „je divoška a určitě by si dala říct.“

„Díky, nechci tvoji bejvalku.“

„Vždyť neříkám, že je moje bejvalka. Jenom hodně dobrá kamarádka, která je sama. Líbila by se ti, je fakt žhavá a ráda to dělá tvrdě,“ zahoupal obočím, div mu neskončilo zaseknuté ve vlasech.

„Jak můžeš vědět, že má ráda tvrděj sex?“

Mlsně se uculil. „Kdo říká, že jsem ji nedostal do postele?“
 „Ty jsi fakt vůl,“ zakroutil jsem nevěřičně hlavou. „U tebe bych se divil, kdybys ji nepřefíkl.“

Richard byl neskutečný děvkař. Ojel každou, na kterou ukázal, žádná mu neodolala. Žil jako utržený ze řetězu. Kolikrát se mu doma ženy střídaly, že jich měl i několik za den. S Petrem jsme nechápali, jak to dělá, ale něco je na něm lákalo. Ten blb zkrátka dostal shora balící dar a plně ho využíval ve svůj prospěch. Sice jsem miloval krásné ženy a sex, ovšem už z principu bych neojel žádnou, s níž spal on. Leda bych propadl absolutnímu zoufalství. Raději jsem zůstal věrný svojí ruce.

„Tomu se říká kouzlo osobnosti,“ zasmál se a kopl do sebe panáka whisky.

„Spíš kouzlo ptáka,“ zachechtal se Petr. Dokonale to vystihl.

„Pokud neumíš použít kouzlo osobnosti, nedostaneš šanci jí ukázat kouzlo ptáka. Jedno bez druhého prostě nefunguje. A můj macatej kámoš rád ukazuje svoje čáry,“ zasněně pokyvoval hlavou.

„Pane bože, ty si vážně nedáš pokoj.“ Dlouhým lokem jsem do sebe poslal dávku piva, abych spláchl jeho řeči.

„Jako bys ho neznal,“ houkl na mě Petr, „kdyby denně nezasunul, tak mu upadne péro.“

„Aby mu neupadlo kvůli nějaký nemoci.“

Richard dotčeně zasyčel. „Bez obav, guma je pro mě nutnost. Ale svýho kámoše,“ ukázal si na rozkrok, „musím udržovat v kondici. Přece ho nenechám strádat.“

Dopil jsem pivo a podíval se na něj, jeho výraz mluvil za něj. Zase hledal novou oběť, a kdyby mohl, ojel by první, která by mu padla pod ruku. Klidně i tu hezkou blond číšnici za barem.

S úsměvem na mě kývl. „Tak co, vole? Chceš nějakou dohodit, abys smočil?“

„Nechci, poradím si sám.“

„Ozvi se, až si to rozmyslíš,“ poplácal mě po rameni.

Z kamarádské slušnosti jsem poděkoval za nabídku a víc se k tomu nevyjadřoval. Zavolat mu by znamenalo, že by se mi ještě za několik měsíců smál nebo po mně vyžadoval protislužbu. A hlavně jsem nestál o jeho vyzobané zrní, které předtím přebíral.

Během večera padlo dost piv i panáků, kluci chytli slinu a mě táhli s sebou. Ne, že bych se bránil dobrému pití. Domů jsem se dopotácel nad ránem a padl rovnou do postele.

* * *

Následující dny jsem za Tomášem nechodil. Myslím, že i on ocenil, že ho chvíli neotravuju. Ovládal jsem tím i svoje pudy, které bych provokoval díváním se na Michalu. Jenže v pátek jsem ze své kanceláře vylezl a šel na plánovanou prezentaci. Vedla mě nutková potřeba si celé představení ohlídat kvůli důležitosti zakázky.

Do zasedačky jsem dorazil deset minut po začátku, protože mě zdržel telefonát. Tomáš stál před plátnem a seznamoval klienty s následujícím průběhem. Vadilo mu, že mě vidí, ale před klienty si netroufl odporovat.

„Omlouvám se, nebudu rušit. Zasunu se do zadního rohu.“

Přikývl a pokračoval v úvodu. Protáhl jsem se kolem klientů a posadil se na prázdnou židli.

„Tímto předávám slovo svojí asistentce Míše, která vám představí základní pilíře reklamy, nastíní pár údajů a předloží nějaké ukázky. Já se připojím později. V případě dotazů se neváhejte ptát.“ Pokynul jí rukou a vyměnil si s ní místo.

Odrovnala mě v první vteřině. Nešlo na ni nezírat. Vlasy si sčesala do elegantního drdolu, který ze strany doplnila menší zlatou sponou. Boky jí obepínala černá úzká sukně, v níž vynikl její kulatý zadek, a horní část zakrývala bílá hedvábná ha-

lenka. Pár vrchních rozepnutých knoflíčků vytvořilo decentní výstřih. Sebevědomý pohyb podporovalo pomalé popocházení v černých vysokých lodičkách. Byla neskutečně sexy.

Přestože ze mě očividně neskákala nadšením, mluvila bez zadrhnutí a vystupovala profesionálně. Osazenstvo u stolu tvořili samí muži a ti ji doslova hltali všemi smysly. Ona si je omotala kolem prstů a tahala za nitky, jinak si neumím jejich konsternované výrazy vysvětlit. Napadlo mě, jestli ji poslouchájí, nebo jen beztestně očumují její zadek a prsa. Pochopil jsem, proč Tomáš přenechává tuto část prezentace na ní.

Za doprovodu stálého mluvení se vydala obejít stůl, aby rozdala dodatečné materiály. Ke mně se dostala jako k poslednímu. „Chcete taky jeden výtisk k nahlédnutí?“

„Samozřejmě, pokud máte navíc.“

Uměle se usmála a podala mi úzkou složku. „Nemám, ale přenechám vám svoje.“

Líbilo se mi, že se pokouší udělat dojem. Když se otočila, naskytla se mi nová příležitost si ji prohlédnout zezadu. Její zadek mě sváděl k plácnutí. Při té myšlence mi zacukalo v peru. Do háje, už zase. Rozdýchával jsem svoje choutky a v duchu si opakoval, že se vydržím dívat na ženskou.

I když jsem se maskoval za čtením v papírech, moje polázněná představivost jela naplno. Vidina, že je ohnutá o stůl a špulí na mě nahý zadeček, nebo že je položená zády na stole, s vysoko vytaženou sukní a rozepnutou halenkou, ve mně probouzela touhu to opravdu provést. Zarazil bych ho do ní a díval se, jak jí při každém přírazu poskakují kozičky, a poslouchal její slastné výkřiky. Sakra, ztratit se v představách o sexu s ní se rovnalo prasknutí péra. Oklepal jsem se, abych ji vypustil z hlavy a zaposlouchal se do jejího hlasu.

Po prezentaci všichni odcházeli s Tomášem k němu do kanceláře. Michala sklízela papíry ze stolu a nevšímala si mě. Měl

jsem možnost se k ní přiblížit a promluvit o samotě.

„Dobrá práce, slečno Hesová,“ vysekl jsem strohou pochvalou, která i tak pohřbívala moje ego.

Podívala se na mě, v očích jí zajiskřilo potěšení. „Konečně oceňujete naši dřinu.“

„Když je důvod, rád pochválím.“

„Myslím, že s Tomášem odvádíme stabilně dobrou práci, a přesto nás nechválíte.“

Měla pravdu, s pochvalami jsem hodně šetřil. Ale imponovalo mi, že se proti mně zase stavěla a nebála se mi říct svůj názor. „Já se teda opravím. Chválím, když chci.“

Posměšně se uchechtla. „Pak se nedivte, že vás tady nikdo nemá rád.“

Přiblížil jsem se k ní, až nás dělily jen jednotky centimetrů, a výhružně se zamračil. „Slečno Hesová, uvědomujete si, s kým mluvíte?“

Ani na vteřinu nezaváhala. „Jo, a taky si uvědomuju případný následky.“

„Správně, mohly by být pro vás fatální.“ Ruka mi vyletěla, omotala se jí kolem pasu a přitáhla ke mně. Zarazila se o mě svým hrudníkem, který se jí z vysoka zvedal od vylekaného lapání po dechu. „Važte svoje slova proti mojí osobě. Rozumíme si?“

Ztěžka polkla a s viditelným strachem přikývla.

„Kroťte se!“ Pak jsem využil moment překvapení k ukojení části své chuti.

Kapitola 3

MÍŠA

TUPĚ JSEM ZÍRALA NA KUPIČKU PAPIRŮ PŘED SEBOU A NEVĚŘILA tomu, co se před minutou odehrálo. Drzost ve mně vyhrála nad slušností a vmetla mu, co si o něm myslela. Nedivila bych se, kdyby mě vyhodil. Tomáš by mě určitě bránil. Jenže Adam si to za svoje chování zasloužil. I proto mě tolik vyvedlo z míry, že místo nadávek přišlo něco naprosto nečekaného.

On mě políbil.

Tvrdě a majetnický se zmocnil mých rtů a rukou mi mačkal zadek. Přiznávám, že jsem se nebránila, protože mě ochromil šok z jeho nezvyklého kroku. Trvalo mi dlouho, než jsem se vzpamatovala. Poklidila jsem zasedačku a vrátila se do naší kanceláře, která byla částečně mým bezpečným úkrytem před Adamem.

Od práce mě vyrušily hlasy. Tomáš vyprovázel delegaci po ukončené schůzce. Jejich spokojené úsměvy značily úspěch. Jeden z nich mi pogrataloval k výtečné práci, což mě mile potěšilo, a po rozloučení s Tomášem opustili naše království. Probrali jsme výsledek jednání a další postup realizace a Tomáš se znovu zavřel k sobě. Naštěstí ten den už se Adam neobjevil.

Strávit víkend ve společnosti mých skvělých kamarádek mi pomohlo se zrelaxovat a připravit se na další psychickou nálož. Zašly jsme si na masáž, zacvičily jógu a vychutnaly si vynikající jídlo. Zkrátka jsme si dopřály odreagování, které každá z nás potřebovala.

Pracovní týden začal intenzivně, ale nekonal se žádný křik. Adam nás navštívil akorát jednou. Nenervovali jsme se kvůli jeho rozmarům a neustále měnící se náladě.

Ovšem změna nastala ve čtvrtek.

Seděli jsme s Tomášem v jeho části kanceláře a dokončovali přípravy na odpolední prezentaci, když se neočekávaně rozrazily dveře. Nebyl to nikdo jiný než Adam. Doprovázel ho nasupený výraz, z nějž šla hrůza. S jeho příchodem zhoustl vzduch v místnosti na tíhu olova. Ve vzduchu jsem vycítila blížící se zlo.

Přilítl ke stolu a flákl o něj štosem papírů. „Co to je?“ zařval, až se otrásl sklo v oknech.

Tomáš mlčky přečetl počáteční řádky. „V čem je zádrhel? Žádný nevidím.“

„Nevidíš? A co ta nesmyslná částka?“

S odfrknutím vzhledl k Adamovi. „Hledáš chyby tam, kde nejsou.“

„Vždyť je ta smlouva o polovinu menší, než se dohodlo.“

„Asi se změnila. Není důvod kvůli tomu křičet.“

„Budu křičet! Co jste posrali?“ Hlas mu stále nabíral na síle.

Poznala jsem na Tomášovi, že je na pokraji výbuchu. I mně vadilo, že na něj Adam bezdůvodně řve a hází na nás vinu. Intuice se spojila s odvahou a donutily mě zapřemýšlet nad podepsanými smlouvami. V posledních dnech se měnily pouze dvě. „Tome, o jakou jde smlouvu?“

„Neplette se do toho!“ okřikl mě nepřítelně Adam.

Tím ve mně vzbudil spící vztek, nehodlala jsem si nechat líbit takové jednání. „Ptala jsem se vás? Ne!“ odsekla jsem

stejně protivným tónem a zopakovala svoji prosbu směrem k Tomášovi.

K mým uším dolehlo hlasité zafunění, které přicházelo od Adama.

„Prsteny *Vedral*.“

Při vyslovení jména mi do sebe hned zapadlo, proč se u nás děje takové haló. S pohupujícím se obočím jsem se usmála. Nechápatě se na mě zamračil, přitom úpravu po mně sám kontroloval.

„Někdo zřejmě nečetl celou smlouvu,“ narážela jsem na toho idiota.

„Prosím?“ vyštěkl.

Milostpán netušil, co se na něj chystá. Veškerá úcta a zdvořilost k jeho postavení se vypařila, zbyla statečnost, protože jsem měla navrch. Nohy mě vyšvihly do stoje a oči se zpříma zabořily do Adamových. „Slyšel jste snad špatně? Nejste dokonalý, jak se domníváte.“

„Slečno Hesová, koledujete si o vyhazov!“

Jeho nabroušený hlas mnou projel jako ostrá dýka kůží a rozehnal mi mrazení po zádech. Přesto mě to neodradilo od dokázání, že i on se splete.

„Poslouchejte, pane řediteli,“ schválně jsem zdůraznila oslovení, „je mi fuk, o co si koleduju. Ale kdybyste místo honění svýho ega přečetl smlouvu do konce, zjistil byste, že se rozdělila na dva menší díly. První část se bude realizovat teď, takže se i vyplatí. Druhá část se zrealizuje na přelomu srpna a září, aby pomalu útočila na Vánoce. Všechny informace jsou sepsány právě na konci, kde se upsali k dodržení.“ Na rtech mi naskočilo vítězoslavné uculení. Sršela ze mě hrdost, že jsem ho setřela.

Zíral na mě s pootevřenou pusou. Bod pro mě, prozatím jsme srovnali skóre.

Pootočila jsem se na Tomáše, očima kmital mezi řádky a lehce přikyvoval. „Míšo, boduješ.“

„Ukaž mi to,“ houkl Adam a natáhl se po smlouvě. V rychlosti si přečetl konec. „Pro tentokrát máte štěstí, slečno Hešová, ale příště...“

„Fatální následky? Fajn,“ skočila jsem mu do řeči. „Radši si zameťte před vlastním prahem, než na nás budete křičet.“

Zhluboka se nadechl s úmyslem mě zpražít. Na poslední chvíli si to rozmyslel a bez dalších řečí odkráčel.

Sesunula jsem se na židli a zadívala se na Tomáše, který se pyšně usmíval a v očích mu jiskřilo. Přesto nám oběma docházelo, že tímhle Adam neskončil. Odpoledne jsme měli prezentaci a on chodil skoro na každou, takže kdyby po našem výstupu nepřišel, bouchla bych šampaňské. Ledaže by se cítil uražený.

Šeredně jsem se spletla.

Kapitola 4

MÍŠA

ZATÍMCO KLIENTI USEDALI NA PŘIPRAVENÉ ŽIDLE, ZJEVIL SE v zasedačce Adam. Oba si nás přísně prohlédli a sedli si do rohu. Zaručeně nám přišel ukázat svoji nadřazenost. Nemohl nás rozhodit, protože jsme se připravili.

Tomáš se ke mně naklonil a pošeptal: „Co jsem ti říkal. Ukážeme mu, jak se uzavírají obchody.“

Souhlasně jsem přikývla a on se ujal zahájení, které tentokrát převzal do své režie. Po úvodních slovech mě poprosil o rozdání materiálů. Oběhla jsem stůl, jak nejrychleji mi to podpatky dovolily, a zastavila se až u Adama. S upřeným pohledem na mě nastavil ruku, abych mu podala výtisk. Předvídavě jsem si připravila kus i pro něj.

Když mi Tomáš předal štafetu v mluvení, zhluboka jsem se nadechla a pustila se plynule do pokračování. Byla na řadě moje interaktivní část.

„Slečno Hesová,“ přerušil mě.

„Ano, pane řediteli?“ oslovila jsem ho sladce, ale v duchu mě napadlo, že se chystá rýpat. A to se před klienty zrovna nehodilo.

„Na pátém řádku odshora máte chybu.“

Očima jsem ji vyhledala, jenže se z ní vyklubal pouhý překlep ve větě. Jestli tohle myslel vážně, tak se opravdu choval jako idiot. S radostí bych mu vrazila facku, nebo nejlépe zarazila podpatek do koulí, ale moje milejší polovina zachovala dekorum. „Děkuji za upozornění, pane řediteli. Naštěstí tato chyba nemá vliv na průběh naší prezentace. Prosím, nepřerušujte mě, zbytečně tím zdržujete moji práci. Děkuji,“ strojeně jsem se uculila, abych mu dala najevo, že mě nerozhodil.

Nevěřicně zakoulel očima a našťavaně pokrčil nos. Takhle se tvářil každou chvíli a vypadal, že pukne vzteky. Povedlo se mi ho zchladit podruhé během jednoho dne. Další bod pro mě. Natočila jsem se zpět k plátnu, ale upoutal mě Tomáš. Měl hlavu bokem a rukou si zakrýval pus. Evidentně se bavil. Ještě aby ne, když Adama nemohl vystát.

Po úspěšném skončení jsem se vrhla na úklid. Při vypínání počítače jsem vnímala božské ticho, které mě obklopovalo a současně mi zklidňovalo mysl a vymluvené hlasivky. I proto jsem nepočítala s tím, že se mnou v zasedačce někdo zůstal. Na jeho přítomnost mě upozornilo až tiché našlapování. Zvedla jsem hlavu a nadskočila leknutím. Metr ode mě stál Adam.

„Co potřebujete?“

Zastrčil si ruce do kapes, což působilo ležérněji, jenže jeho stažené obočí vypovídalo o opaku. „Vyjasnit si vaše chování. To, co jste předvedla, je neslušný.“

„Zasloužil jste si to,“ ušklíbla jsem se. Smůla, neklopila jsem hlavu jen proto, aby mi ukázal, že on je víc než já. „Nejsem člověk, na kterém si můžete pohonit svoje zvadlý ego.“

„Prosím?“ vyjel na mě. „Já snad špatně slyšel.“

„Ne. Neumíte číst, zbytečně řvete a vytahujete na mě přehozený písmenko. Co si tím chcete dokázat?“ Nedalo se s ním mluvit normálně, takže i přes potenciální vyhazov se můj jazyk stával ostřejším.

Nečekaně mě pevně chytil za ruku a hrubě přitáhl k sobě, až jsem se prsy zarazila do jeho hrudníku. Překvapila mě jeho tvrdost. „Jste neuvěřitelně drzá,“ zasyčel skrz sevřené zuby.

„Kdepak, já jsem upřímná. Vy si hrajete na pana dokonalého, jenže nejste. Děláte chyby jako my všichni. Neuškodilo by vám, kdybyste se přestal chovat arogantně a vcítil se do svých podřízených.“

Tváře mu zrudly a funěl jako vlak upouštějící páru. „Přeháníte to. Ale dobře. Chcete vědět, jak moc umím být já upřímný? Tak mě poslouvejte. Vaše vzdorovitost a drzost mě rozčiluje. Nejradši bych vás...“

„Vyhodil?“ doplnila jsem ho.

Levý koutek mu cukl. „Ne. Ohnul o stůl a pořádně ošukal.“

Vzduch se mi zasekl v krku, kde se zastavil o kamenný knedlík. Šok mě připravil o hlas a po zádech mi rozehnal mráz, který bolestivě řezal do kůže.

„Dál mě provokujte a přísahám, že budete prosit, abych nepřestával.“

„Nějak přehnaně si věříte. Možná vám ženský padají k nohám, ale já vám tu radost nedopřeju.“

Prudce si mě otočil zády k sobě a přitiskl se na mě. Chtěla jsem se mu vytrhnout a utéct, ale jeho stisk mi nedovoloval se pohnout. Srdce se mi zběsile rozbušilo.

Vyjel mi rukou po břiše nahoru k prsu a sevřel ho v dlani. „Udělám s váma rychlý proces, abyste se odnaučila si se mnou zahrávat.“ Jednu ruku mi položil na zátylek a předklonil mě.

Hrudníkem jsem se otírala o studenou skleněnou desku stolu. V tu chvíli mě ovládl třes, který mě paralyzoval.

Upravit mi ruce vedle hlavy. „Opovažte se hýbat!“

Cítila jsem, jak mi jeho prsty klouzají po nohou a vytahují sukni přes boky až k pasu, kde se srolovala do pruhu. Odhalily se tak moje černé krajkové brazilky.

„Hmmm,“ slastně zamručel.

Z toho hrdelního, zvířecího zvuku se mi postavily chlupy po celém těle. Pohlcoval mě nestydatý pocit, že očumuje mou obnaženou část. Připadala jsem si zmateně. Nevhodně. Nemravně. Zkrátka jako děvka. Přitom jsem mu to sama dovolila.

„Máte vážně luxusní zadek.“ Pohládl mě po obou půlkách a sjížděl prsty mezi stehna.

„Co když někdo přijde?“ vykoktala jsem. Zasedačka zůstala odemčená, takže mohl kdokoli a kdykoli přijít bez ohlášení. Sakra, proč mě napadlo zrovna tohle? Spíš jsem měla přemýšlet nad útekem, jenže moje nohy byly jako přilepené k podlaze.

„Bez obav, slečno Hesová, se mnou jste v bezpečí.“ Odhrnul bokem kalhotky a opatrně do mě zastrčil dva prsty, které dovnitř hladce vklouzly.

Přes rty mi uniklo tiché vyjeknutí. Samotnou mě vyděsilo, jak moc jsem zvlhla z pár slov a letmých doteků.

Škodolibě zamlaskal jazykem. „Teda, vy úplně tečete. Jestli se tomuhle u vás říká nenávist,“ sklonil se ke mně a pošeptal: „tak ji chci od vás dostávat častěji.“ Naschvál ve mně pohnul prsty a narovnal se.

Během deseti vteřin do mě jimi hbitě zajížděl nebo uvnitř kreslil malé kroužky. Posouval mě do sedmého nebe, spadnout z něj by pěkně bolelo. Modlila jsem se, aby nepřestával a dovedl mě ke slastnému cíli. Já snad v tu chvíli ztratila mozek.

Zaslechla jsem za sebou cinkání pásku. Pak ze mě vytáhl prsty a nastalo ticho, které přerušoval můj zrychlený dech. Něco skoro neslyšně zašustilo. Přejel mi dlaní po zadku a já se zachvěla pod její horkostí. Přála jsem si mít ho v sobě co nejdřív. Averse vůči němu zmizela jako mávnutím kouzelného proutku, zbyl chtíč a nedočkavost.

„Teď vás vezmu na jízdu vašeho života.“ Chytil mě jednou rukou za bok, a než jsem se nadála, vrazil ho do mě takovou silou, až se mi podlomila kolena.

Kousla jsem se do spodního rtu, abych nevykřikla na celou zasedačku. Zaplňoval mě úplně celou a tělo mi zaplavovala zvláštní euforie.

„Do hajzlu,“ zaklel. Pomalu ze mě vyjel, a ještě pomaleji zase zajel. „Škoda, že nevidíte, jak do vás zajíždím. Je to nádherná podívaná.“

Sice mi odepřel se podívat, ale o to intenzivnější bylo vnímání. Po pár opatrných přírazech, kdy se nabažil pohledu, nabral divočejší tempo. Každý pohyb byl tvrdší a dokonalejší a nutil mě vzdychat. Ani v nejdivočejším snu by mě nenapadlo, že bych dychtila zrovna po něm.

Toužila jsem se ho dotknout nebo zatahat za vlasy, jenže kontrolu nad vším měl on. Prsty u rukou se mi kroutily a snažily se zarýt do desky stolu, ale jen mi po skle prokluzovaly. Tělo mě zradilo. Poddalo se mu, jako by mu patřilo roky. Nesnášela jsem toho arogantního pitomce, a přesto ho nezvládla zarazit. Možná mě ovládla nadrženosť z několikaměsíčního půstu.

Nemilosrdně do mě bušil, že i ten třímetrový těžký stůl pode mnou lehce poskakoval.

„Líbí se vám to, slečno Hesová?“ zeptal se zhrublým hlasem.

„Oh... Bože... Líbí,“ zavzdychala jsem.

„Vy malá nestydo, máte to ráda pěkně tvrdě, co?“

Uniklo ze mě jen souhlasné zamručení.

„Klidně vás donutím křičet slastí, abyste pocítila moje pravé já.“

„Strašně moc bych chtěla křičet.“ Nerada jsem v sobě dusila projevy slasti.

„Klidně si zakřičte, pokud se nebojíte, že nás někdo uslyší.“ S posledním slovem do mě drsně narazil, div se mi neprotlačil do žaludku.

Zadržovala jsem v sobě jakékoliv hlasitější vzdechy. Už tak musely být za dveřmi slyšet naše nádechy i pleskání těl. Držel se mě za boky čím dál pevněji a moje vnitřní já mi napovídalo, že je blízko. Strčila jsem si ruku pod hlavu a zakousla se do prstu, abych se slastným příchodem orgasmu nerozkřičela. Netrvalo dlouho a jeho sevření se umocnilo. Spláchla nás orgasmická vlna, která mě kousek po kousku vtahovala do sebe. V ruce mi bolestně zaškubalo od stisku zubů. V krátkých intervalech mi mačkal půlky a zhluboka oddychoval.

S opuštěním mého těla si dával na čas. Když konečně poodstoupil dozadu, narovнала jsem se a otočila se čelem k němu. Zrovna si zapínal zip u kalhot.

Urovnala jsem si sukni a zadívala se na něj. V očích měl neobvyklý klid a vyrovnanost. To jsem u něj neznala. „Běžně nosíte po kapsách kondom?“ vylítlo ze mě rýpnutí.

„Občas. Nikdy nevíte, kdy se může hodit. Ještě řekněte, že vám vadí moje připravenost.“ Rázem z něj stříkala sebestřednost proudem.

„Uvědomujete si, že to je sexuální obtěžování?“

„A komu si chcete stěžovat?“

„Třeba vašemu bratrovi.“ Až po vyslovení mi došlo, že ze mě vypadla naprostá hloupost. Vždyť on by s tím nic nezmohl.

Samolibě se zasmál. „Zapomínáte, kdo jsem? Stížnost by šla přese mě, takže se rovnou zamítá.“

Znechuceně jsem si odfrkla, zase projevoval svoji nadřazenost. Svrběla mě ruka, která by mu s chutí vrazila facku. „Vy jste skutečně namyšlený idiot.“

Natáhl se po mně a znovu k sobě přitáhl. „Slečno Hesová, opět si vaším chováním koledujete. To, že jsem vás právě

ošukal, neznamená, že na mě budete drzá. Pořád tu velím. Ostatně, dneska jste dost překročila hranice. Nechtějte, abych vás potrestal.“

„Jasně, a ošukat mě je v pořádku?“ vyštěkla jsem. Vytácel mě jeho dvojí metr.

Nadechl se, aby něco řekl, jenže ho přerušilo cvaknutí kliky. S úskokem mě pustil a o krok couvl.

Ve dveřích se zjevil Tomáš, který se tvářil zaskočeně. Díky bohu, že nás nenačapal. „Všechno v pořádku, Míšo?“

„Jo, jen...“, nenapadala mě správná odpověď. Koutkem oka jsem mrkla na Adama v naději, že mi pomůže najít výmluvu.

„Požádal jsem tvoji asistentku o ujasnění nějakých detailů,“ v mžiku zareagoval. „Děkuju za spolupráci, slečno Hesová. Omluvte mě, musím jít.“ Nenápadně na mě kývl a vytratil se.

Po jeho odchodu mi ze srdce spadl balvan, ale volnější dýchání nepřicházelo.

„Neotravoval tě?“

Zatřásla jsem hlavou.

„Fajn. Potřeboval bych najít jednu smlouvu, a nevyznám se v těch tvých složkách.“

Jednodušší systém už nešlo vytvořit, a přesto v něm Tomáš tápal. „Pojď, najdu ti ji.“

Kapitola 5

MÍŠA

V SOBOTU JSEM VYRAZILA S KAMARÁDKAMA NA OBĚD DO NAŠÍ oblíbené italské restaurace. Z interiéru dýchala pohoda, teplo a elegance. Člověk se tam cítil, jako by opravdu seděl na prosluněné terase s výhledem na azurové moře. Majitel Paul byl rodilý Ital a hodně si dával záležet na výběru kvalitních a autentických surovin. Jeho těstoviny neměly konkurenci.

Holky se hned po příchodu vrhly na čtení jídelního lístku, zatímco já ho ani neotevřela. Vždycky jsem si dávala to samé, moje oblíbené jídlo – Fettuccine s krevetami a k nim skleničku bílého vína.

„Tak co je novýho, holky?“ zeptala se s potutelným úsměvem Klára, když před nás číšník položil pití. Jakmile padla tahle otázka, strhla se lavina novinek, které nezřízeně sypala každá z nás.

„Matěj mi včera oznámil, že poletíme na Zanzibar,“ křikla radostně Irena.

„My s Ondrou hledáme společný bydlení,“ přidala se Veronika.

Klářin úsměv se rozšířil od ucha k uchu, zářila jako sluníčko. „Já se budu vdávat.“

Veronika s Irenou začaly pištět nadšením, až mi z nich skoro praskly bubínky, a pár lidí se na nás se zamlaskáním obořilo. Ne, že bych neměla radost, vždyť se jim všem třem dařilo, ale najednou jsem si připadala nezajímavá. Žádné dobré zprávy ani chlap, jenom stabilní práce. Teda aspoň do doby, než Adamovi definitivně přeskočí a vyhodí mě.

Tiše jsem poslouchala, jak od sebe vzájemně vyzvídají detaily, a mezitím zabavila svoje smysly protáčením skleničky mezi prsty. Víno se v ní ladně vlnilo a mě lákalo se v něm utopit. Po druhé ruce, která mi ležela na stole, mě někdo pohladil. Zvedla jsem oči od skleničky, hleděla na mě Klára.

„Jsi v pohodě, Míšo? Vůbec nic neříkáš. Taková obr novinka, a ty mlčíš,“ zazubila se a zatřepala prsteníčkem, na němž se blyštil velký bílý kámen na zlatém kroužku.

Naše přátelství vzniklo na základní škole a věděly jsme o sobě naprosto všechno, včetně těch největších tajemství. Taky proto jsme si byly daleko bližší. Spjoval nás i velmi podobný vzhled. Akorát že její oči barevně ladily s mělkým oceánem. Takže ani jejich zásnuby mě nepřekvapily, žila s Filipem už několik let.

„Promiň, ty víš, že ti to přeju.“ Otočila jsem ruku dlaní nahoru a pevně stiskla tu její. „Je nádhernej. Filip se vyznamenal.“ Jestli podle tradic koupil prsten v hodnotě své výplaty, tak ten kroužek stál pořádný majlant.

„Pak ti napíšu podrobnosti,“ pošeptala.

„Proč? Holky je nesmí slyšet?“ napodobila jsem její hlasylost.

„Jsou intimní a tajný.“

Nepřemlouvala jsem ji, někdy bylo lepší probrat věci jen ve dvou.

„Co si tam šuškáte?“ houkla na nás Irena. Teprve si všimla, že nejsme zapojené do společné debaty.

Klára se na ni otočila a hravě vyplázla jazyk. „Nebud' zvědavá.“

Dotčeně si odfrkla. „Mišpule, a co ty? Nějaký drby, novinky nebo zprávy ze světa? Někdo na divoký noční jízdy?“ vyzývavě zahoupala obočím, ve kterém se jí na pravé straně zaleskl piercing.

Sex pro ni v žádném směru nepředstavoval tabu, vždycky ho dokázala probrat horem i dolem a nevynechala jedinou maličkost. Irena byla neskutečně milá a z nás čtyř nejvíc bezprostřední a střelená. Její vlasy hýřily bláznivými barvami a tělo zdobilo dalších pár piercingů a tetování.

Veronika na mě taky zvědavě pomrkávala.

Netušila jsem, jak příjmou moje přiznání, ale musela jsem ho ze sebe vysypat. Lokla jsem si vína, abych nabrala odvahu, a vyhrkla: „Vyspala jsem se se svým šéfem.“

Spodní patra čelistí jim šokem sjížděla dolů. Pak nastalo minutové hrobové ticho.

„Ty vole,“ vyjekla Klára jako první, „myslela jsem, že je ženatej?“

Došlo mi, že neupřesněním jména padlo podezření na špatnou osobu. „Tomáš jo, ale Adam ne.“

„Ou, ty jsi spala s Adamem? Wau.“

„Kam se poděly nadávky, že je blbec a kretén a že je arrogantní a namyšlený?“

Při každém srazu ze mě vypadla stížnost na jeho nesnesitelnost a hrubost, a najednou jsem vyrukovala s takovou senzací. „Nikam. Jeden sex moje mínění o něm nezmění.“

„A vy se scházíte nebo co?“

„Ublížil ti? Donutil tě k tomu?“

„On tě znásilnil?“

„Ne!“ okřikla jsem je. Adam není násilník, co by si vynucoval sex a... Vlastně, moment. Zás tak daleko od pravdy nebyly.

On mi vyhrožoval a následně znehybnil, ale to jsem nechtěla rozpitvávat. „Nedonutil mě, ani neznásilnil. Prostě se stalo, byl to jednorázovej úlet. A dost si ho vyčítám.“

„Jakej je pan ředitel?“

„No, to mě taky zajímá.“

„Honem, povídej.“

Nešťastně jsem si odfoukla, jejich zvědavost někdy zasahovala do nezdravé míry. Tváře mi rudly a zahřívaly se, těžko se mi přiznávalo, že lepší sex jsem dlouho nezažila. Holky mě neoblomně podrobily výslechu, jako kdybych někoho zavraždila. Scházelo jen ostré světlo namířené do obličeje. Přestaly mě grilovat, až když nám na stole přistálo jídlo, které jim zacpalo pusy.

Klid nastal pouze na krátko.

Irena dožvýkávala poslední sousto, když se zadívala směrem za mě, a obdivně zapískala. „Tři sexy kousky na obzoru. Hlavně ten prostřední.“

„Hmmm, ty jsou,“ přidala se Veronika a vzápětí i Klára.

Nestydatě očumovaly cizí chlapy, přitom na ně doma čekali nádherní kluci. Taky mě zajímalo, kdo tolik upoutal jejich pozornost. „Kde jsou?“

„Kousek za tebou. Hlavně se neotáčej.“

„Hej, oni se blíží sem.“

Podle toho, jak holkám kmitaly oči, mířila tajemná skupinka k volnému stolu vedle nás. Seděla jsem zády do prostoru, takže mi nezbývalo než vyčkat na jejich příchod. Ale museli být opravdu pěkní, když od nich holky nedokázaly odtrhnout své pohledy.

Čím víc se blížili, tím víc se mi z jednoho hlasu svíral žaludek. Sakra, já ho znala. Přála jsem si vypařit se. Ruka mi vystřelila k obličeji, abych se za ni schovala a on mě neviděl. Vím, že to byla hloupost. Všiml by si mě, i kdybych se schovala pod stůl a splynula s nohou.

„Ale, ale, ale,“ ozval se hluboký hlas s náznakem škodolibosti. „Dobrý den, slečno Hesová.“

Polilo mě horko a nálada mi klesla na bod mrazu. On si neodpustil na mě promluvit. Udělal to schválně, aby mi zkazil den. I když se mi přičilo s ním komunikovat, stáhla jsem ruku a pokorně ze sebe vysoukala pozdrav.

„Skvělý výběr místa na oběd,“ pousmál se.

Nevím, proč na mě dál mluvil. Vykouzčila jsem ten nejumělejší úsměv. „Ano, my víme.“

„Vy pijete tak brzo?“ kývl na mou skleničku s vínem.

„Představte si, že už mám dokonce druhou.“

„Nepřehánějte to.“

„Nestarejte se!“ Rozčilovalo mě, že na mě mluvil a tvářil se mile. „Můžu pít klidně v devět ráno.“

Opřel se lokty o stůl a stočil koutek rtů ke straně. „Slečno Hesová, zapomínáte, co jsme si řekli,“ poznamenal s ledovým klidem.

Prekvapil mě jeho přátelský tón. Nejspíš si hrál na hodného před našimi kamarády, protože nás všichni do jednoho bedlivě sledovali jako napínavý film v kině. „Smůla, tady nejsme ve firmě, takže s váma budu mluvit, jak chci.“

„Prosím, ale ve firmě si to vyřídíme.“

Kdyby nezačal mluvit o vyřizování, mlčela bych, ale takhle mě popouzel k hádce. „A jak si to vyřídíme? Jako ve čtvrtek?“ zvýšila jsem hlas.

Výhruzně přimhouřil oči a zhluboka se nadechl nosem. Štvala jsem ho. „Třeba. Nebo vám ukážu horší tresty.“

Nejdřív mi vyhrožoval vyhazovem, a rázem, po jedné spontánní akci, se mu hodil sex. Proklínala jsem se, že ode mě dostal příležitost si užít, aby měl následně důvod k zastrašování. „Horší než čtvrtek? Nebuďte směšnej. A pár přátelských,“ naznačila jsem prsty uvozovky, „slůvek z vás mýho kamaráda

neudělá. Pořád jste nadutej idiot, co má ego až na Mars. Tak se seberte a běžte do...," zarazila jsem se. Poslat ho do prdele přede všemi by vyvolalo pozdvižení. „Tam, kam slunce nesvítí, stejně nikomu nebudete scházet.“ Odvrátila jsem od něj pohled, abych se na něj nemusela dál dívat, ale vnitřně se mi ulevilo.

Od vedlejšího stolu k nám dolehl zadušený smích jeho kamarádů a jeden za doprovodu chechtání pronesl: „Ta tě solidně setřela, vole.“

„Slečna se nebojí, má pěkně ostrej jazýček. Líbí se mi,“ přidal se druhý.

„Mlčte, volové!“ Pan ředitel byl naštvaný.

V duchu jsem se smála na celé kolo a pociťovala škodolibou radost, že jsem ho usadila a odradila od dalšího mluvení. Tímhle to neskončilo. Čekalo mě setkání ve firmě, kde měl nadvládu ve svých rukou.

„To je tvůj šéf?“ zeptala se šeptem Irena.

Holky nastražily uši, aby i ony slyšely co nejvíc.

„Jo, ale ticho.“

„Je fakt sexy. Zbožňuju vousatý chlapy, a navíc má úžasnej,“ místo slov naznačila rukama zadek.

„Představovala jsem si ho jinak, víc jako nechutnýho sli-zouna. Jenomže on je docela k nakousnutí,“ zamrkala na mě Klára.

„S ním bych si bez protestů užila divokej sex,“ zasnila se Veronika.

Braly mě mrákoty, nevěřila jsem vlastním uším, že ho vychvalují. Jenže ho neznaly z té druhé, horší stránky. I když přiznávám, že jeho hlas bez arogantního nádechu hladil po duši. Setřásla jsem ze sebe myšlenky na lepšího Adama a vymluvila se, že musím na záchod. Dostat se na chvíli z jeho dohledu mi přišlo vhod.